

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.5: Svampe-lære

Willas nægtede at give op. Han ville tage i skoven uanset hvad. Også selv om hans moder havde insisteret på, at han blev hjemme og passede lillesøster efter skole.

"Det skal hun ikke bestemme," sagde Willas og overbeviste sig selv om, at det var den helt rigtige beslutning.

Der var dog et problem. Lillesøster skulle overbevises om at tage med.

"Næ, hvorfor det?" svarede hun til Willas' frustration.

Willas søgte efter en god grund, men da han ikke kunne finde på en bedre begrundelse, valgte han at fortælle sandheden.

"Vi skal finde jordbær."

"Jordbær," svarede Ida.

"Lige nemlig," svarede Willas.

"Jamen, der er jo jordbær i forråds-kammeret?" svarede hun.

"Fader vil gerne give mig jordbær."

Og det var lige netop problemet. Ida havde en enestående evne til at overtale fader, og det var sjældent, at han nægtede hende noget. Den evne havde Willas ikke. I hvert fald havde den ikke virket på det seneste.

Så det var slet ikke så let at overbevise Ida.

"Jamen, friske jordbær er sødere og mere saftige," sagde Willas i forsøget på at overtale lillesøster.

"Er de?"

"Ja, da. Det ved alle da," svarede Willas og fik hende endelig overbevist.

"Bare ikke sig noget til moder," tilføjede han, og det lovede Ida. Altså hvis hun fik del i jordbærrene, ellers var hun ikke så sikker.

Adler og Willas valgte at tage en af de mindre befærdede udgange. De ønskede ikke at møde nogen af vagterne fra gårsdagens udflugt. At blive fulgt hjem af en portvagt var ikke noget, man ønskede at opleve mere end én gang.

De slap ud af den underjordiske by uden vanskeligheder, men det betød ikke, at turen blev uden problemer. Små søskende er ikke altid så nemme at stille tilfreds. Der var ikke gået mange minutter, før lillesøster fandt det kedeligt at lede efter jordbær. Kedsomhed blev afløst af træthed og derefter brok over, at hun havde ondt i benene.

Willas undrede sig. Hvilken gavn havde man egentlig af små søskende?

Efter et par timer uden held var lillesøster også blevet sulten, hvilket hun gerne ville fortælle Willas igen og igen.

"Hvornår er vi ved jordbærrene?" spurgte hun.

Willas svarede ikke.

"Har I slet ikke lært noget i bær-lære?"

I skolen blev parvmaner-børn undervist i læren om bær. Det hjalp dog ikke Willas og Adler, da det var yderst begrænset, hvor meget de lyttede efter.

Willas begyndte at spekulere på, om der kunne være noget om snakken. Det var anden gang, de vadede rundt i skoven uden at finde jordbær, og det var anden gang, at de blev gjort opmærksom på deres manglende kundskaber. Måske var det en god idé at lytte bedre efter i skolen? ... selvfølgelig ikke i alle fag, men bær-lære kunne måske være besværet værd.

Willas fik dog ikke tænkt længe, før Ida igen brokkede sig.

"Jeg går ikke længere," proklamerede hun bestemt, "ikke før jeg får noget at spise."

Idas brokkerier gjorde Willas mere og mere irriteret. Også selvom han godt kunne forstå hende. Han var også blevet sulten. Det var bare ikke så let at få noget at spise, når de var så langt fra byen. Det eneste spiselige i nærheden var nogle svampe.

Normalt var svampe ikke hans livret, men lige nu forekom svampene tillokkende. Han vidste nu ikke så meget om svampe. Svampe-lære var heller ikke et af de fag, han tildelte større opmærksomhed.

En ting havde han dog lært, og det var, at ikke alle svampe kunne spises. Desværre omfattede hans begrænsede viden intet om de svampe, der stod foran dem, så han havde ingen anelse, om svampene var giftige eller ej.

Det eneste, Willas vidste, var, at han var sulten. Meget sulten. Og det var Lillesøster også. Willas' plageånd.

Willas så længselsfuldt på svampene.

"Ida."

"Ja," svarede hun lidt forstemt.

"Er du stadig sulten?"

Lillesøster nikkede.

"Jamen, der er svampe derovre."

"Kan de spises?" spurgte lillesøster håbefuldt.

"Mange svampe kan spises," svarede Willas og smilede.

Ida smilede også og løb omgående glad afsted.

For en stund var der stille. Ingen brokkerier. Faktisk følte det næsten hyggeligt at være ude i skoven med lillesøster.

Willas' glæde varede dog ikke længe.

Det gjorde Idas glæde heller ikke.

Ida havde end ikke spist færdig, før hun jamrede sig over mavesmerter. Og det var kun begyndelsen.

Willas tvivlede igen på, hvad nytte man kunne have af en lillesøster. Men han måtte indrømme, at på et punkt var hun dygtigere end Willas.

Lillesøster kunne skribe rigtig højt.

Det blev en meget lang tur hjem. Ida råbte gevaldigt op. Selv om det var svært at tyde hendes ord med al den jamren, så var det tydeligt, at hun gav Willas skylden for sin ulykke.

Adler mente dog, at Ida også havde en del af skylden. Hun havde jo selv fremhævet, hvor dårlige de var til bær-lære. Hvad havde hun så forventet med hensyn til svampe-lære, der om noget var et endnu mere kedeligt fag.

"Hun skulle have taget sine forholdsregler," sagde Adler i en alvorlig tone.

"Ida er jo kun en lille pige," svarede Willas tøvende.

Men det ville Adler slet ikke høre tale om: "Den undskyldning benytter små søskende altid. Næ, nej de må lære at tage ansvar," sagde han og lød som noget, som Willas' far kunne finde på at sige.

Willas nikkede, men han var ikke så sikker på, om moder ville have den samme opfattelse.